

מאורות השבת

פרשת מטות

עורך: הרב סתיו א.

מאור הפרשה | מאור הדרשה | מאור עינינו | מאור הלשון | מאור המנורה | מאור הבית | מאור ההלכה

מאור הדרשה

על פי ה'...!

"וַיִּכְתֹּב מֹשֶׁה אֶת מוֹצְאֵיהֶם לְמַסְעֵיהֶם עַל פִּי ה'..." (לג, ב)

מה זה מוצאיהם? הקורות אותם. מוצאיהם למסעיהם, או מסעיהם למוצאיהם...?

בני ישראל הגיעו למרה - היו שם מים מרים... אחר כך הם הגיעו לאילים - עיינות מים ושבעים תמרים...

יש אנשים שחושבים שכיון שהם הגיעו למרה, הם שתו מים מרים... הם חושבים ש'מסעיהם למוצאיהם', כיוון שהוא עשה את העסקה הזאת, הוא נפל. בגלל 'המסעות' קרו 'המוצאות'.

אבל האמת היא לא כך!

כיוון שהיית צריך להפסיד, עשית את העסקה...

בגלל 'המוצאות' היו 'המסעות'... הכל 'על פי ה'!'

פעם אחת היה יהודי בניו יורק שהיה חייב לקחת הלוואה, הוא פנה לגמ"ח, ולווה חמישים אלף דולר...

הוא נתן למלווה צ'קים על סך כל הפרעון, אבל הוא ביקש ממנו בכל לשון של בקשה: "המצב שלי דחוק, אל תפרע את הצ'קים. כל חודש אני אכין לך מזומן ואפרע לך בזמן... אבל אם תפרע לי את הצ'קים, יחסמו לי את כרטיס האשראי".

עברו הימים, והיה בגמ"ח הזה בלבול מסויים, והוא בטעות פרע את הצ'קים של הלווה.

המסכן הזה בדיוק נסע בשתיים בלילה בניו יורק, ונגמר לו הדלק.

מאור הפרשה

ר' אבשלום ח.

ערי מקלט

"וְהִקְרִיתֶם לָכֶם עָרִים עָרֵי מִקְלָט תִּהְיֶינָה לָכֶם וְכֵן שָׁמָּה יִרְצַח מִכָּה נִפְשׁ בְּשִׁגְגָה." (לה, יא)

בפרשה שלנו מובא הציווי להקרות (להזמין), לאחר הכניסה לארץ, ערי מקלט לרוצחים בשגגה. מה.. לא יותר פשוט לבנות בית כלא מסודר, למה צריך עיר מקלט לרוצח?

אומר הרש"ר הירש (שמות כא): עונש המאסר בבית הכלא, מביא על האסיר אובדן התקווה והשחתת המוסר, ויגון ואנחה על אשתו ועל בני ביתו של האסיר, לכן אין להם מקום בתורת ה'. התורה היא תורת חסד. **אומרת הגמרא (מכות ט):** "טוב וישר ה' על כן יורה חטאים בדרך". הקב"ה דואג לחוטאים, הרוצחים בשוגג, ומכין להם דרך לעיר מקלט. לאחר שקין רוצח את הבל אחיו, אומר לו הקב"ה (בראשית ד) "נע ונד תהיה בארץ". אומר קין לקב"ה "הן גרשת אותי היום.. והייתי נע ונד בארץ והיה כל מצאי יהרגני".

מסביר הרמב"ן: שיהיה נע ונד בה. והטעם, שלא ינוח לבו ולא ישקוט לעמוד במקום אחד ממנה, אבל יהיה גולה לעולם, כי עונש הרוצחים - גלות (אבל הוא הרי רצח במזיד? אלא שלא ידע באיסור וזה כמו שוגג). **אומר החינוך (תי):** ראוי למי שהרג אפילו בשוגג, מכיוון שבאת תקלה גדולה כזו על ידו, שיצטער עליה צער גלות, ששקול כמעט כצער מיתה, שנפרד האדם מאוהביו ומארץ מולדתו ושוכן כל ימיו עם זרים. הרוצח בשגגה נענש בעונש נורא של גלות, כמעט מוות.. למה העונש כזה חמור (שיתן חטאת שמנה כמו כל שוגג)?

אומר המהר"ל (גור אריה): שהיה לו לזיהר ביותר בחייהם של בני אדם, שלא יגרום על ידו ליהרג אחרים, וכיון שהיה חסרון בזהירות שלו בחייהם של אחרים, מענישים אותו ללכת לגלות. שאם נזהרים מאד מאד מלגרום רציחה לאדם,

המשך בעמוד 4

נא לשמור על קדושת הגליון

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

לעילוי נשמת רבי שמריהו יוסף חיים בן רבי יעקב ישראל זללה"ה

מאור הדרשה המשך מעמוד 1

מאור הלשון

ר' דניאל ג'

ויחנו ברתמה

"וַיִּסְעוּ מִחֲצַרְתִּי וַיַּחֲנוּ בְרִיתְמָה." (לג, יח)

הנה בפרשת בהעלותך כתוב, "ואחר, נסעו העם מחצרות, ויחנו במדבר פארן" (יב, טז), דהיינו שמחצרות נסעו למדבר פארן, ולא כתוב שחנו בריתמה, ותירץ רש"י, שעל שם לשון הרע של מרגלים קראה התורה למקום ריתמה, על פי תהילים (קכג-ד) 'מה יתן לך ומה יוסיף לך לשון רמיה. חצי גבור שנונים עם גחלי רתמים', דהיינו, שכיון שממדבר פארן נשלחו המרגלים, ואז דברו לשון הרע על א", לכך נקרא מדבר פארן בשם ריתמה, על שם הלשון הרע של המרגלים, והיינו כמובא במדרש, שנמשל הלשון הרע לגחלי רתמים שאינם כבים מהר כשאר הגחלים, ואע"פ שנראים שכבו עדיין הם בוערים מבפנים, כך דברי הלשון הרע פועלים באדם להרבה זמן, ואע"פ שפייסוהו ונראה שנתפייס, מ"מ עדיין יש בליבו על חברו. [וכן כתב ב'בעל הטורים'].

ובתרגום יונתן בן עוזיאל כתב ששמו של מקום זה ריתמה, משום שהיה מקום הזה מגדל עצי רתמים. כלומר, שמקום זה מאז ומתמיד היה מגדל עצי רתמים, ולכן שייך שיקרא כך.

ואפשר, ששתי הטעמים משלימים אחד את השני, שכיון שגלוי וידוע לפניו יתברך שידברו בגנות הארץ, נתן להם רמז מהמקום עצמו, שחנו במקום שמגדל עצי רתמים, והיה להם לשאול את עצמם, מה נשתנה מקום זה שמגדל דווקא עצי רתמים עד שראוי לכנותו ריתמה, בוודאי רמז הוא מן השמים שנוזהר בלשון הרע א". והיינו ששם המקום הנגזר מהסיבה הגשמית [=עצי רתמים], משמש אזהרה לסיבה הרוחנית [=לשה"ר].

ובאמת מצאנו בביאור ה'רוקח' על התורה שהביא את שתי הטעמים כאחד, גם משום הלשון הרע של המרגלים [כפרש"י], וגם משום שמקום זה היה מגדל עצי רתמים [כתב"ע].

ה' יזכנו להישמר מעוון זה. אכ"ר.

הוא תדלק בעשרים דולר, והמתדלק אמר לו: "תראה, נשאר לך שלושה דולרים, זה בדיוק המחיר של כרטיס הגרלה. אולי תמלא בזה כרטיס לוטו..."

והיהודי אכן שלח טופס הגרלה... וזכה בחמישים אלף דולר!!!

הוא היה בכעס... "למה הוא פרע לי את הצ'ק?!" "איך הוא תקע אותי בשתיים בלילה...?!" "הוא חסם לי את כרטיס האשראי...!"

אבל האמת היא, שכיוון שהוא היה צריך לזכות בלוטו, היה בלבול אצל הגמ"ח, ופרעו לו את הצ'קים... הכל מלמעלה!

לכן משה רבנו קובע, וכותב: "מוצאיהם למסעיהם - על פי ה'!" (אפריון שלמה)

אין עליו מזומן, אבל יש לו כרטיס אשראי. הוא ניגש למלא את המיכל, והוא מגלה, שהכרטיס לא עובר...

הוא התחיל להתעצבן, "איך הוא עשה לי את זה?! אמרתי לו, שאם הוא יפרע לי את הצ'קים אני אתקע.. הוא הבטיח לי... איך הוא מעז לעשות לי דבר כזה ולתקוע אותי פה בשתיים בלילה, בתחנת דלק בניו יורק בלי אפשרות לשלם...? חוצפה!"

המתדלק ראה שהמסכן הזה התחיל להזיע, והוא אמר לו: "תשמע, לפעמים נופל כסף באוטו. תחפש מתחת למושבים, אולי תמצא שם כמה דולרים, ותוכל להגיע הביתה..."

היהודי הזה באמת חיפש, ומצא ברכב עשרים ושלושה דולר... הצלה!

מאור המחשבה

ר' סתיו א.

נורית ביקורת

אומרים חז"ל, שמה שהביא לחרבן בית המקדש זה שנאת חינום.

וכשאומרים שנאת חינום, מיד עולה במחשבתנו עניין השנאה שיש בין איש לרעהו. ותמיד הפתרון שמתעורר העולה כבאופן אוטומטי הוא אהבת חינום ותיקון הבן אדם לחברו.

אם כך, איך זה שאנחנו לא מצליחים לתקן משהו כבר אלפיים שנה??? מה אנחנו עושים לא בסדר?!

נראה כמו להלחם בתחנת רוח...

ואולי בעצם אנחנו מטייחים קיר דולף... וידוע שכשקיר דולף, הקיר עצמו הוא לא הבעיה, אלא הצינור החבוי בו... ורק אם נפתח את הקיר ונגיע לצינור הדולף ונתקנו, רק אז יהיה שייך לתקן את הקיר, רק אז תיקון הקיר יחזיק מעמד. ובלעדי כן, כל פעולה אחרת דינה להכשל כישלון חרוץ! ולענייננו... מה הנמשל לאותו צינור דולף? בואו נתבונן.

שנאת חינום מעידה על פירוד בלבבות. ובעצם השנאת חינום שיש בין איש לרעהו, היא הביטוי החיצוני לבעיה הפנימית. היא מעין נורת אזהרה לבעיה האמיתית. אך עדיין לא ברור היכן הבעיה. נתבונן עוד.

התקלה: פירוד בלבבות.

תוצאה: חורבן בית המקדש.

מה הקשר בין פירוד לבבות לחורבן הבית? אלא שבית המקדש, הוא הלב של העולם, החיבור בין עם ישראל לבורא ית'.

ובעצם החורבן מעיד שהחיבור שבלב בינינו לבין הבורא נחרב.

כי רחמנא ליבא בעי.

ומה שיש שנאת חינום בינינו לבין עצמנו, זה רק המחשה להראות לנו איפה אנחנו לא בסדר. אבל שם לא התיקון. כי כשנדלקת נורית ביקורת המעידה על תקלה, התיקון יתבצע לא בנורית, אלא במקום שנתקלקל, ואחרי התיקון, ממילא הנורית תכבה.

כך גם כאן.

הנורית היא שנאת חינום בין אדם לחברו.

אמנם... התיקון הוא בין אדם למקום!

כלומר, ברגע שנמסור את הלב שלנו לבורא עולם, ממילא האהבה והאחדות יחזרו לשרות בינינו.

מסירת הלב היא ביטול רצונותינו אל רצונו יתברך. שנאמר באבות 'בטל רצונך מפני רצונו! כדי שיבטל רצון אחרים מפני רצונך'.

ואומר (משלי) 'ברצות השם דרכי איש, גם אויביו ישלים איתו'. וזה חברים, בדיוק מה שאנחנו צריכים לעשות. אז במקום לטייח בעיות, בואו פשוט נתקן אותן.

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

מאור הבית

המסע שלך אל הגאולה

בני ישראל עברו 42 מסעות במדבר. הבעל שם טוב הקדוש אומר, שבעצם כולנו עוברים את המסעות האלה בחיינו. אנו נמצאים במסע תמידי וחיינו שזורים עליות וירידות, נפילות והתגברויות. ככה ממש כמו בני"י, שעברו מסעות מיציאת מצרים ועד כניסתם לארץ ישראל, עוברים אנו מסעות ומצפים לישועה, למנוחה ולנחלה. ונשאלת השאלה מדוע נגזר עלינו לחיות חיים רצופי מהמורות? האם הקב"ה רוצה לנסות את סף הכאב שלנו? או לבדוק את נקודת השבירה?

מבאר הבעל שם טוב, שהמסעות עצמם באים מעולם הקדושה, והעובדה שחלק מהמסעות התדרדרו למקומות לא טובים נגרמו בגלל מעשיהם של ישראל, שכיוון שניתנה להם בחירה חופשית, ממילא יש בכוחם להפוך דבר חיובי לשלילי. לו היו בני"י בוחרים בטוב ("ובחרת בחיים"), היו כל המסעות מתקיימים בעולם הקדושה עצמו, עליות מחיל לחיל.

יקירתי! אנחנו נמצאים במסע גלות ארוך ומפרך שלא נגמר.. מחכים למשיח! עוד יום.. עוד שנה.. מקווים ומצפים. עוד כאב, עוד צער, מסיימים דבר ועוברים לדבר אחר. פשוט מסע ממקום למקום, עולים יורדים, עצירה קצרה ולפעמים ארוכה ושוב ממשיכים לעוד פרק חדש במסע החיים, המסע אל הגאולה, הגאולה הכללית והגאולה הפרטית שלך.

נכון.. המסעות קשים ולא פשוטים אך זכרי מה שאמר הבעש"ט, שבכוחנו להפוך דבר חיובי לשלילי וכן ההיפך. ולשם כך צריך סבלנות.. והרבה! ונלמד מחטא העגל. למה חטאו? כי משעה שמשוה בושש לרדת, התחילו הבעיות.. אם רק הייתה להם עוד קצת סבלנות, הם לא היו חוטאים. צריך להמתין על אף שקשה.

הקושי, הניסיון, המעצבים הגיעו אלייך בשביל שתצמחי, בשביל שתעלי דרגה בקדושה, כי מהקושי צומחים, ועכשיו זה תלוי בך! את רק צריכה לזהות את הקושי ולהבין שמחכה לך משהו מיוחד בקדושה ולהמתין בסבלנות ובדבקות בקב"ה, לא להתייאש וליפול ח"ו.

נכון.. הקב"ה הניח אותך במקום לא פשוט אבל בידיך הבחירה מה את עושה עכשיו? נופלת או מתרוממת ומתחזקת.

זכרי! את לא אשמה. אבל את אחראית!

הקב"ה בחר לך מסע חיים מראש, בזוגיות, בפרנסה, בבריאות, בחינוך הילדים, במקום מגוריך ועוד ועוד הפתעות לא צפויות ועכשיו זה הזמן להוציא את המיטב מהאתגר הזה ולצמוח ממנו וזאת הגאולה שלך הפרטית.

נצלי כל קושי, קבלי אותו באמונה ואהבה והתעלי בקדושה. כותבת לך באהבה!

מאור המנורה

מנורת המאור פרק שז

אַשְׁקָא דְרִיִּסְפָּק

על דופן מרכבה, חרבה ביתר, מספרת הגמרא (גיטין נז.), שהיו נוהגים, שכאשר היה נולד בן, שותלים עץ ארז. ולבת, שותלים עץ שיטה. וכאשר היו מתחתנים, היו קוצצים אותם ועושים מהם חופה.

יום אחד, עברה בת הקיסר [במרכבתה], ונשבר דופן מרכבתה, וקצצו עץ ארז, ותקנו בו הדופן. באו עליהם יהודים והיכום. הלכו ואמרו לקיסר שהיהודים מרדו בו! ובא עליהם למלחמה.

גִּדְעוּ בְּחַרְי אֶף כָּל קָרוֹן יִשְׂרָאֵל [השיב אַחור יְמִינוּ מִפְּנֵי אוֹיֵב וַיִּבְעַר בַּיַּעֲקֹב כָּאֵשׁ לְהִבֶּה אֶקְלָה סְבִיב]. [איכה ב. ג.]. אמר רבי חייא בר אבא, אלו שמונים אלף קרני מלחמה שנכנסו לכרך ביתר בשעה שלכדוה, והרגו בה אנשים ונשים וטף, עד שהלך הדם ונפל לתוך הים הגדול. ושמתאמר קרובה (לים) הייתה? רחוקה הייתה מיל! תניא, רבי אליעזר הגדול אומר, שני נחלים יש בבקעת ידיים, אחד מושך אילך ואחד מושך אילך, ושיערו חכמים שני חלקים, אחד מים ואחד דם. תניא, שבע שנים בצרו אומות העולם כרמיהם מדמן של ישראל, בלא זבל.

אמר רב חייא ברבי אמר רבי יהושע בן קרחה, סח לי זקן אחד; בבקעה זו, הרג נבזוראדן רב טבחים מאתיים ואחד עשר ריבוא. ובירושלים, הרג תשעים וארבע ריבוא. עד שהלך דמם כמים, ונגע בדמו של זכריה, לקיים מה שנאמר (הושע) "ודמים בדמים נגעו". נבזוראדן מצא את דם זכריה שהיה רותח ועולה, שאל את הכהנים, מה זה? ענו לו, זה דם זבחים שנשפך. אמר להם, הביאו דם זבחים ואבדוק אם דומה לו. הביאו לו דם וניסה, ולא היה דומה. אמר להם, אם תאמרו את האמת, מוטב. ואם לא, אסרוק את בשרכם במסרקות של ברזל! אמרו לו, מה נאמר לך, נביא היה בינינו שהיה מוכיח אותנו בדברי שמים, קמנו עליו והרגנוהו, וזה כבר כמה שנים שלא נח דמו. אמר להם, אני אפייס אותך! הביא את אנשי הסנהדרין הגדולה והסנהדרין הקטנה, והרגם עליו, ולא נח הדם. הרג עליו בחורים ובחורות, ולא נח. תינוקות של בית רבן הרג עליו, ולא נח. אמר לו נבזוראדן, זכריה זכריה, כל הטובים שבהם הרגתי, נוח לך שאהרוג את כולם עד שיירגע דמך?! כשאמר לו כך, מיד נח. באותה שעה הררה נבזוראדן תשובה בדעתו, אמר, ומה ישראל שלא הרגו אלא איש אחד, אירע להם כך. אדם (עצמו) שהרג כמה נפשות, על אחת כמה וכמה! ברח נבזוראדן מצבא נבוכדנצר, הלך וזרק שטר צוואה בביתו, והתגייר.

תנא, נעמן, גר תושב היה. נבזוראדן, גר צדק היה. מבני בניו של המן, לימדו תורה בבני ברק. מבני בניו של סיסרא, לימדו תינוקות בירושלים. מבני בניו של סנחריב, לימדו תורה ברבים. ומי הם? שמעיה ואבטליון.

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

מאור הפרשה המשך מעמוד 1

השוגג כפי מדרגת שגגתו.. זו שמחה עצומה לזכות לכפרה שלימה על מעשה השוגג..

פרשת ערי המקלט (ואתחנן) מסתיימת בפסוק "וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מִשֶּׁה לְפָנַי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל". ולכאורה מה השייכות של הפסוק הזה דווקא לערי המקלט?

אומר המדרש (ואתחנן): אמרו ישראל: רבינו משה, ערי מקלט אינן בטלים לעולם? אמר להם: לא, אלא סוף בית המקדש עתיד ליחרב וערי מקלט בטלות. אמרו לו ישראל: והיאך אנו עושים? מיד אנו מתים. אמר להם: לא, אלא התורה לפניכם מצלת יותר מערי מקלט. שערי מקלט אינן קולטות אלא לשוגגין והתורה פונה את השוגגין ואת המזידין. ומה כתיב שם? "וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מִשֶּׁה לְפָנַי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" מהו "וְזֹאת"? עשאה מוסף על ערי מקלט, מה ערי מקלט מצילות מן המיתה, אף התורה כן, שנאמר "וְזֹאת הַתּוֹרָה" והיא נותנת לכם חיים, שנאמר: "עַץ חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים בָּהּ". **שבת שלום!**

הילקוט (דברים תתכט) **אומר**: כיון שאמר לו הפרש ערי מקלט, אמר לו משה למה(?!), אמר לו אם יהא אדם הורג בשגגה יהא בורח לשם, אמר משה שירה חייב אני לומר, שאף בי אירע הדבר הזה שהרגתי את המצרי, ויבדל משה אינו אומר, אלא אז יבדיל, ואין אז אלא שירה, שנאמר "אז ישיר משה". ומה יש לומר שירה על זה?

אומר המשך חכמה: סוד העיר מקלט, כי רציחה בשוגג היא טומאת הנפש, והישיבה בעיר מקלט הוי כעין טהרת המים רחיצת הנפש. וטבילה כזאת מועיל אפילו לנפש המת, שאם מת עד שלא גלה מגלין עצמותיו (ונקבר בעיר מקלט). וטהרה בשלימות הוי כמו טהרה לתרומה, שצריך הערב שמש. לכן הרוצח הזה מחכה עד מות הכהן הגדול, שזה הערב שמש האמיתי בשבילו. **מוסיף הספורנו**: לכן אין הגדרת זמן קבועה לכל הרוצחים בשגגה (זה תלוי במות הכה"ג) בהיות מיני השגגות בלתי שוות, כי מהם קרובות לאונס, ומהן קרובות אל המזיד, נתן לגלות זמן בלתי שווה בכל השוגגים. כי מהם שתהיה שגגתו מעט קודם מיתת הכהן, ומהן שימות הרוצח בגלות קודם שימות הכהן, וזה במשפט האל יתברך היודע ועד, שיענוש את

מאור ההלכה

מתוך 'קיצור הלכות ומנהגים - הלכות שבת'
המצורף לספר שתילי זיתים הלכות שבת

רנג

דיני השחיית תבשיל על האש מערב שבת, והחזרתו על האש בשבת - דיני החזרה

יב תבשיל שהתבשל כל צרכו, והחזיר אותו בלא שנתקיימו שני תנאיי החזרה הנוספים, דהיינו שלא היה התבשיל רותח, או שהניח את הסיר על הקרקע (עיי' לעיל סעיף ו), התבשיל עצמו לא נאסר, אלא חומו. לפיכך ימתין עד שיצטנן, ואחר כך יאכלנו (ס"ל ס"ב ד"ה מותר):

יג המשהה מערב שבת על הפלטה או על הבל"ך, או בתוך מיחמית או בתוך תנור חשמלי הנמצא במצב שבת, תבשיל שיש בו עצמות, שכל הזמן הן מתרככות ומתבשלות. ופתח את מכסה הסיר, או את דלת המיחמית או התנור, וראה שהעצמות עדיין אינן רכות כפי שהוא רוצה. אם הן עצמות בקר, מותר לסגור את המכסה או את הדלת, ואין לחשוש מצד שעל ידי זה העצמות מוסיפות להתבשל. לפי שאין דרך בני אדם אלא למצצן ולא לאכלן. אבל עצמות עופות, כגון העצמות הרכות של הגרגרת, ועצמות הכנפים והרגלים של עופות צעירים, אשר בבישול רגיל בימות החול אוכלים רק את הבשר שעליהן והן נזרקות, אולם כאשר הסיר עומד על האש זמן רב גם העצמות מתרככות, ובסעודת היום רבים אוכלים אותן יחד עם הבשר שעליהן, יש אוסרים לסגור את המכסה או את הדלת, מחשש בישול. ויש לאסור זאת גם למי שאינו רגיל לאכול את העצמות, אם הוא נמצא במקום שרוב בני אדם רגילים לאכלן [מא]. ויש מי שמתיר למי שאינו רגיל לאכלן, גם אם הוא נמצא במקום שרוב בני אדם רגילים לאכלן [מב]. ובזמנינו רוב ככל בני אדם אינם אוכלים עצמות, ואם כן מותר לסגור את המכסה או את הדלת [מג]. וכשיש ספק אם התבשלו העצמות כל צרכן, אין לאסור. ונראה שאפילו אם בודאי לא התבשלו כל צרכן, אם התבשלו כמאכל בן דרוסאי, אין לאסור בדיעבד (ס"ל סימן רנז ס"ד ד"ה אפילו):

[מג] ועוד, שהרי אם התבשיל התבשל כל צרכו, גם העצמות התבשלו כל צרכן, וראויות למצצן וללעסן בדוחק. וגם כיון שהוא אינו אוכל אותן, הוי פס"ר דלא ניחא ליה דשרי:

[מא] מנחת שלמה ס"ו, ואור"צ ח"ב פ"ז ס"ט:

[מב] שו"ת אג"מ ח"ד סימן עז:

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה